

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3240/2024. (VI. 25.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.343/2022/52. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján kezdeményezte az Alkotmánybíróság eljárását. Alkotmányjogi panaszában a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.343/2022/52. számú ítélete, valamint a Kecskeméti Járásbíróság 49.B.56/2015/1489. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Eredeti indítványában az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján kérte továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 38. § (4) bekezdés c) pontjának, valamint 86. § (1) bekezdés a) pontjának alkotmányossági vizsgálatát is, ezt a kérelmét azonban hiánypótlásra történt felhívását követően kiegészített indítványában már nem tartotta fenn. Végül kezdeményezte, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz elbírálásáig a bíróságot a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.343/2022/52. sorszámu jogerős ítéletének végrehajtása felfüggesztésére hívja fel, ennek hiányában azt maga függessze fel.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a támadott bírósági határozatokban megállapított tényállás és az indítványozó előadása alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [3] Az indítványozó az alapul fekvő büntetőügy V. rendű terheltje volt. Az indítványozót az elsőfokú bíróság bűnösnek mondta ki 167 rendbeli – 8 esetben társtettesként, 159 esetben bűnsegédként, 1 esetben kísérletként elkövetett – közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont]; 53 rendbeli bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, továbbá 15 esetben (3) bekezdés a) pont]; 59 rendbeli bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, 30 esetben (3) bekezdés a) pont, 27 esetben (4) bekezdés a) pont, 2 esetben (5) bekezdés a) pont]; 14 rendbeli bűnsegédként elkövetett sikkasztás vétségében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] és 9 rendbeli bűnsegédként elkövetett bűnpártolás büntetében [Btk. 282. § (1) bekezdés e) pont, (2) bekezdés]. Ezekért a Kecskeméti Járásbíróság az indítványozót, mint bünszervezetben elkövetőt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, 350 napi tétel, napi tételenként 3 000 forint pénzbüntetésre, 2 év ügyvédi tevékenység foglalkozástól eltiltásra, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy az indítványozó a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése eseteire annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A fentieken túl az indítványozóval szemben vagyonelkobzást rendelt el; valamint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte. Végezetül az indítványozót az ellene 13 rendbeli bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 310. § (1) bekezdés a) pont, 7 esetben (2) bekezdés a) pont, 6 esetben (3) bekezdés a) pont] és 7 rendbeli bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntette [rég. Btk. 317. § (1) bekezdés, 3 esetben (4) bekezdés a) pont, 4 esetben (5) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.
- [4] Az indítványozó fellebbezést nyújtott be az elsőfokú ítélet minden rendelkezése és az indokolása ellen, mely teljes felmentésére irányult, védője az elsőfokú ítélet megváltoztatása, elsődlegesen bűncselekmény hiánya miatti, másodlagosan bizonyítottság hiánya miatti felmentés érdekében fellebbezett azzal, hogy mellőzni kérte a bünszervezetben történő elkövetés megállapítását.
- [5] A másodfokú bíróság – kétirányú fellebbezések folytán – a bünszervezetben elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt indult büntetőügyben a Kecskeméti Járásbíróság 49.B.56/2015/1489. számú ítéletét megváltoztatta: az indítványozó tekintetében a tényállás III/146. pontjában írt cselekmény bűnsegédként elkövetett sikkasztás büntetéként [Btk. 372. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] is minősítését mellőzte, a tényállás III/52. pontjában terhére rótt cselekményt bűnsegédként elkövetett sikkasztás

büntettként [Btk. 372. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] is minősítette, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 évre enyhítette, a végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, és a vagyonekobzás összegét felemelte. Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

- [6] 3. Az indítványozó a fenti előzményeket követően nyújtotta be – az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlási felhívására kiegészített – alkotmányjogi panaszát.
- [7] Az indítványozó szerint a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.343/2022/52. számú ítélete, és a Kecskeméti Járásbíróság 49.B.56/2015/1489. számú ítélete az Alaptörvény több rendelkezését sérti, így a XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdését, az alábbiak szerint.
- [8] Az indítványozó sérülni véli a tisztességes eljáráshoz fűződő jog részét képező észszerű határidőben való elbírálás követelményét, mert a büntetőeljárás „csaknem 11 évig tartott, ebből 8 év bírósági ügyszakban telt”, annak ellenére, hogy a bíróság szakértői bizonyítást nem folytatott le, a felajánlott szakértői bizonyítást elutasította, az elsőfokú bíróság előtt nem történt más, mint iratismertetés, a terheltek és a tanúk kihallgatása, több mint 6 éven keresztül. Előadása szerint egyes tárgyalások között akár hónapok is elteltek, illetve tanácsváltás miatt közel 2 évig semmilyen tárgyalás nem volt, bizonyítási cselekmény sem történt. Indokolatlannak tartja azt is, hogy a terheltek kihallgatása majdnem 7 évig tartott. Az indítványozó szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján az elhúzódó büntetőeljárás miatt bekövetkező alaptörvény-ellenesség a büntetés kiszabása során orvosolható. Amennyiben az ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bíróság az eljárás elhúzódására tekintettel a terhelteket a büntetés kiszabása során valamilyen „kedvezményben részesítette”, vagyis az időmúlásra, az eljárás elhúzódására tekintettel enyhébb büntetést szabott ki, vagy a büntetés helyett intézkedést alkalmazott, akkor a terhelt az észszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jogának a megsértésére a továbbiakban megalapozottan nem hivatkozhat. A büntetés (vagy intézkedés) ilyen enyhítése az ítélet indokolásából kifejezetten ki kell, hogy tűnjön. Ezzel összefüggésben kifogásolja, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott büntetést az időmúlásra tekintettel enyhítette ugyan, azonban a büntetés kiszabása körében az eljárás elhúzódását nyomatékos enyhítő körülményként az indítványozó javára nem értékelte; és az enyhítés nem volt olyan mértékű, ami az elhúzódást kompenzálta volna. Sérelmezi azt is, hogy a bíróság a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: régi Be.) 258. § (3) bekezdés e) pontját nem alkalmazta [az indítványozó a régi Be. egyes rendelkezéseire hivatkozott panaszában, ezzel szemben a bíróságok a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) rendelkezéseit alkalmazták].
- [9] Az indítványozó szerint a tisztességes eljáráshoz való joga és a védelemhez való joga is sérült azáltal, hogy elítélésére törvényes vád hiányában került sor; sem a gyanúsítás, sem a vádirat nem adott számot arról, hogy a terhére rótt bűncselekményt mely magatartásával követte el, magatartása mennyiben tényállásszerű. Álláspontja szerint olyan váddal szemben, mely nem tartalmazza a terhére rótt cselekmények pontos leírását, azaz azt, hogy magatartása milyen büntető törvényi tényállást merít ki, illetve a bűnösség milyen következtetéssel látszik igazoltnak, nem lehet eredményesen védekezni. Azáltal, hogy a bíróságok ítéletüket a hiányos vádiratra alapították, sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő joga, elítélésére – érvelése szerint – úgy került sor, hogy sem a vádirat, sem az ítéletek a történeti tényállást érdemben a büntető törvénykönyvi anyagi rendelkezéseknek nem feleltették meg, továbbá következtetést sem vontak le a tényállás egyes elemeinek értékelése útján a bűnösségére.
- [10] A fentieken túl az indítványozó szerint a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget az indítványozó bünszervezet hiányára alapított fellebbezésével összefüggésben, szerinte a másodfokú bíróság ítélete indokolásában ugyanis nem adott arról számot, hogy a bünszervezet tekintetében a hierarchikus felépítés és a konspiratív jelleg mely ismérvekből volt felismerhető, csak megállapította annak létrejöttét (ahogyan az elsőfokú bíróság is). Álláspontja szerint az alaptalanul megállapított bünszervezeti elkövetés folytán vele szemben súlyosabb büntetés kiszabására került sor, valamint ezáltal elesett a büntetés végrehajtásának felfüggesztése, illetve a feltételes szabadlábra bocsátás lehetőségétől is. Erre tekintettel sérült a tisztességes eljáráshoz, a védekezéshez, illetve a jogorvoslathoz való joga.
- [11] Végül a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező pártatlanság követelménye és a törvényes bíróhoz való joga sérelmét is állítja az indítványozó, hivatkozva arra, hogy a másodfokon eljáró bírói tanácsot olyan bíró vezette, aki mellett beosztott („felrendelt”) bíróként az ügyben az elsőfokú ítéletet meghozó bíró is tevékenykedett. Álláspontja szerint a két bíró közötti többéves, a konkrét ügy tárgyalása alatt is fennálló munkakapcsolat olyan körülmény, mely a pártatlan döntéshozatal lehetőségét kétségessé teszi. Az indítványozó erre tekintettel előterjesztett kizárási indítványát azonban a bíróság elutasította, ami szerinte az Alaptörvény megjelölt rendelkezésein túl a régi Be. 21. § (1) bekezdés e) pontját is sérti. Érvelése szerint az előadott tényállásból és a kizárási indítványból a másodfokú bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy erős kétség áll fenn az ügyben eljáró tanácselnök elfogulatlanságával kapcsolatban, a bírói tanács elnökének személyében rejlő elfogultság valós esélye folytán.

- [12] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26-27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [13] 4.1. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a személyesen eljáró indítványozó alkotmányjogi panaszát az elsőfokú bíróság 2023. július 12-én érkezette. A bíróság tájékoztatása szerint az indítványozó kézbesítési megbízottja 2023. május 12-én töltötte le a másodfokú határozatot, és a Be. 136. § (7) bekezdése alapján 2023. május 27-én volt kézbesítettnek tekinthető az indítványozó részére. Az indítványozó nyilatkozata szerint a másodfokú ítéletet védője elektronikus úton 2023. május 13. napján töltötte le, és még aznap továbbította az indítványozónak e-mail útján, így annak tartalmáról 2023. május 13. napján tudomást szerzett. Erre tekintettel az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti hatvan napos határidőben érkezett.
- [14] 4.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette, alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és az eljárásban terheltként való részvételére tekintettel érintettnek minősül.
- [15] 4.3. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány a határozottság törvényi követelményeinek részben eleget tesz. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (az Abtv. 27. §); az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XXIV. cikk (1) bekezdést, XXVIII. cikk (1), (3) és (7) bekezdést]. Az indítvány tartalmazza a támadott bírósági határozatokat (a Kecskeméti Törvényszék 2.Bf.343/2022/52. számú ítélete, valamint a Kecskeméti Járásbíróság 49.B.56/2015/1489. számú ítélete); az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági határozatok miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel; továbbá kifejezett kérelmet a bírósági határozatok alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [16] Az indítványozó álláspontja szerint a támadott bírósági határozatok sértik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése azonban a közigazgatási hatósági eljárás vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, tehát a panasszal támadott bírósági határozatok és ezen alaptörvényi rendelkezés között nincs alkotmányjogi összefüggés [például: 3124/2017. (V. 30.) AB végzés, Indokolás [13]; 3542/2023. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [16]].
- [17] 4.4. Az indítványozó a fentiek szerint megjelölte az Alaptörvény több rendelkezését, azonban az alkotmányjogi panasz indokolása tartalmilag kizárólag a tisztességes eljáráshoz való jog, valamint annak egyes részkövetelményei sérelmére vonatkozóan tartalmaz értékelhető indokolást. Az indítvány tehát a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményének az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmével összefüggésben eleget tesz, ezzel szemben a XXVIII. cikk (3) és (7) bekezdésével összefüggésben önálló érvelést nem tartalmaz. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt tartalma szerint, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben bírálta el és a befogadhatóság tartalmi követelményeinek meglétét e rendelkezés tekintetében vizsgálta.
- [18] 4.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását [lásd például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]]. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Ezeknek a feltételeknek az alkotmányjogi panasz az alábbiak szerint nem felel meg.

- [19] Az indítványozó szerint a tisztességes eljáráshoz való joga az eljárás elhúzódása, a pártatlanság hiánya, valamint az indokolás hiányosságai folytán sérült.
- [20] 4.5.1. Az észszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jog sérelme tekintetében az Alkotmánybíróság több ügy vonatkozásában is úgy foglalt állást, hogy az eljárás elhúzódása miatt bekövetkezett esetleges jogsérelem az alkotmánybírósági eljárásban nem orvosolható {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [8]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. Az Alkotmánybíróság az ügy észszerű időn belül történő elbírálásának jogával összefüggésben külön is kiemelte, hogy az Alkotmánybíróságnak – szemben az EJEB-bel – nincs hatásköre arra, hogy egy adott bírósági eljárás jelentős elhúzódásából eredő következményeket enyhítse vagy orvosolja {3174/2013. (IX. 17.) AB végzés, Indokolás [20]; 3247/2018. (VII. 11.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [21] Az Alkotmánybíróság mindazonáltal megjegyzi: az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során nyomatékossan enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmények elkövetésétől számított jelentős időmúlást, mely 9-12 év, és azt is, hogy az indítványozó hosszú ideje, 9 éve állt a büntetőeljárás hatálya alatt (lásd: Járásbíróság ítélete indokolás [3985]). Ezen felül – ahogy arra az indítványozó is hivatkozott – a másodfokú bíróság ítélete indokolásában nyomatékossan értékelte az időmúlást, és – az adott büntetőeljárás más terheltjeihez hasonlóan többek között, figyelembe véve azt is, hogy az ügyészség az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések súlyosítását kezdeményezte – az indítványozó szabadságvesztés büntetésének tartamát, valamint annak végrehajtási fokozatát is enyhítette (lásd: másodfokú ítélet indokolás [1072]-[1073], [1076] bekezdése). Az azonban, hogy az enyhítés mértéke nem az indítványozó elvárását kielégítő módon történt, már nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Az első- és a másodfokú bíróság által is hangsúlyozottan „jelentős”, illetve „tetemes időmúlás” értékelése a büntetés kiszabása során megtörtént, annak módja, illetőleg mértéke pedig kizárólag a büntetőügyben eljáró bíróság mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés.
- [22] 4.5.2. Az indítványozónak a törvényes vád hiányával kapcsolatos kifogásával összefüggésben az Alkotmánybíróság mindenekelőtt emlékeztet állandó gyakorlatára, melynek megfelelően az Alkotmánybíróság hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára, hogy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [23] A másodfokú bíróság ítéletében kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság tényállásához kötve van, amennyiben az megalapozott, és hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyes. Kiemelte azt is, hogy a járási ügyészség vádirata határozta meg, hogy az ügyészség indítványa szerint a bíróság a terhelt bűnösségét mely bűncselekményekben mondja ki. Megállapította továbbá, hogy a Járásbíróság ítélete jogi indokolásában körültekintően, minden terhelt esetében részletesen kitért annak elemzésére, hogy a terhelt büntetőjogi felelősségének elbírálása, a jogkövetkezmény megválasztása során milyen okból, mely büntető anyagi jogszabályt alkalmazta. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány ténylegesen a Kecskeméti Törvényszék, valamint a Kecskeméti Járásbíróság eljárását és határozatait, indokolásának egyes megállapításait, a bíróság mérlegelési körébe tartozó, jellegét tekintve törvényességi és nem alkotmányossági szempontok miatt kifogásolta.
- [24] 4.5.3. Az indítványozó szerint a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget az indítványozónak a bünszervezet (hierarchikus felépítés, konspiratív jelleg) hiányára alapított fellebbezésével összefüggésben. Az Alkotmánybíróság rámutat: a másodfokú bíróság az indítványozó vonatkozó kifogásait nem találta megalapozottnak, az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan előadott indokolását aggálytalannak találta, és ítéletében részletesen kitért arra, hogy az irányadó tényállás szerinti bűnözői csoport megfelel a bünszervezet mind az elkövetéskor, mind az elbírálás idején hatályos törvényi fogalmának.
- [25] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indokolási kötelezettség konkrét ügyben történő megsértésének kéteye nem merül fel: a másodfokú bíróság számot adott a döntését alátámasztó lényeges érvekről. Az alkotmánybírósági gyakorlat szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}.
- [26] 4.5.4. Végül a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező pártatlanság követelménye és a törvényes bíróhoz való joga sérelmét is állította az indítványozó hivatkozva arra, hogy a másodfokon eljáró bírói tanács elnöke – álláspontja szerint – elfogult volt.

- [27] Az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Az indítványozó által előterjesztett kizárási indítványt a bíróság megvizsgálta és elutasította, egyúttal indokát adta, hogy miért nem tekinthető kizártnak a másodfokon eljáró tanács elnöke, azaz a tanácsvezető bíró pártatlanságának látszata nem vált kétségesse az indítványozó által felhozott érvek alapján. Az Alkotmánybíróság több határozatában rögzítette, hogy a kizárással kapcsolatos alkotmányos követelmények arra vonatkoznak, ha ugyanaz a bíró különböző eljárási szakaszokban hoz bírói döntést [lásd például: 3096/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [10]; 3119/2021. (IV. 14.) AB végzés, Indokolás [15]]. A Be. 14. § (3) bekezdés *b*) pontja is annak a bírónak a másodfokú eljárásból való kizárásáról rendelkezik, aki az ügy elsőfokú elbírálásában részt vett. Az indítványozó relatív kizárási okra hivatkozott ugyan, azonban megállapítható volt, hogy a konkrét ügyben az elsőfokon eljáró bíró nem vett részt a másodfokú eljárásban, a másodfokon eljáró tanácsnak nem volt tagja. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatának megfelelően a jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor [3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]]. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]]. Minderre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítványozó kizárási indítványa elutasításának megalapozottságát, mint szakjogi kérdést érintő kifogásait érdemben nem vizsgálhatta.
- [28] 4.5.5. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság szerint az alkotmányjogi panaszban rögzített érvek nem alkalmasak arra, hogy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét felvessék vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést megalapozzanak [hasnolón lásd: 3060/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [41]]. Az indítvány valójában az indítványozó számára kedvezőtlen bírói döntés tartalmi, törvényességi szempontú kritikája. Az indítványozónak a bírói döntés ellenében felhozott kifogásai törvényességi, szakjogi tárgyúak, a bírói mérlegelés támadását célozzák.
- [29] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában, továbbá az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pontjában foglalt követelményeknek, ezért nem fogadható be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján visszautasította.
- [30] Az Alkotmánybíróságnak az alkotmányjogi panasz visszautasítására tekintettel az Abtv. 61. § (1) bekezdése szerinti végrehajtás felfüggesztése tárgyában előterjesztett kérelemről nem kellett döntenie.

Budapest, 2024. június 7.

*Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró*

*Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
előadó alkotmánybíró*

*Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró*

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1983/2023.

